

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M. K.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2016, č. j. KUJI 79906/2016, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 4. 2019, č. j. 22 A 78/2016 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Žďár nad Sázavou ze dne 23. 8. 2016, č. j. OD/656/16/RS (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, (dále jen „silniční zákon“) porušením povinnosti uložené v § 6 odst. 1 písm. a) silničního zákona, a to z nedbalosti.

[2] Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 16. 4. 2016 v 7:55 hod. řídil po silnici I. třídy č. 37 ulice Santiniho, v obci Žďár nad Sázavou, kolem cukrárny U tří hvězd, ve směru od obce Stržanov do centra obce, motorové vozidlo Mercedes-Benz A140, reg. zn. X, přičemž nebyl za jízdy na sedadle řidiče připoután bezpečnostním pásem, ačkoliv je jím sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu. Žalobce byl následně

v obci Žďár nad Sázavou v ulici Bezručova u fotbalového stadionu zastaven a kontrolován policejní hlídkou DI Žďár nad Sázavou. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena ve výši 1500 Kč.

[3] Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání, aniž v něm uvedl konkrétní důvody. Žalovaný jej svým rozhodnutím ze dne 21. 10. 2016, č. j. KUJI 79906/2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[4] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou. Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) ji však v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl. Krajský soud nepřisvědčil námitce žalobce, že byl připoután a že tvrzení policistů jsou nevěrohodná. Soud vzal za prokázané, že se žalobce dopustil přestupkového jednání, a tvrzení policistů, že nebyl připoután, za dostatečný a věrohodný důkaz. Policisté neměli (na rozdíl od žalobce) zájem na projednávání věci a jejím výsledku, přičemž nebyl dán žádný důvod zpochybňující jejich věrohodnost či nestrannost; rozpor v jejich výpovědi, zda byl žalobce vyzván k předložení lékařského potvrzení o tom, že nemusí být připoután, označil za marginální. Krajský soud odmítl provést důkaz ohledáním vozidla k zjištění barvy bezpečnostních pásů, neboť to považoval za nadbytečné, jelikož nevyvstaly žádné pochybnosti o pravdivosti tvrzení svědků – policistů; výslech obou policistů byl veden za přítomnosti zástupce žalobce, který měl možnost jim klást otázky, přičemž se žádné pochybnosti neobjevily. Soud zároveň odmítl vyslechnout údajnou žalobcovu spolujezdkyni; takový důkazní návrh považoval za účelový, neboť ze svědeckých výpovědí policistů jednoznačně vyplývá, že ve vozidle se nenacházel nikdo jiný než žalobce. Krajský soud současně nepřisvědčil námitkám napadajícím výrok prvostupňového rozhodnutí kvůli absenci údaje o bodovém postihu a alternativním závěru o formě zavinění. Stejně tak krajský soud shledal námitku absence materiální stránky přestupku nedůvodnou.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[5] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení napadeného rozsudku v celém rozsahu a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatel zaprvé namítá, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť mu bylo znemožněno prokázat, že byl ve vozidle připoután bezpečnostním pásem, který však splýval svou světlou barvou s jeho světlým oblečením, takže se policisté dopustili omylu, když dovodili, že nebyl připoután. Správní orgán odmítl provést jím navržené důkazy, konkrétně výslech spolujezdkyně a ohledání vozidla, byť k tomu nebyl legitimní důvod. Důvodem totiž nemůže být skutečnost, že správní orgán účastníkovi na základě výpovědi policistů nevěří, neboť věrohodnost důkazu lze hodnotit až po jeho provedení (s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 37/2009 – 40); správní orgán musí obviněnému umožnit provést takové dokazování, které může hypoteticky změnit názor správního orgánu na posuzovanou otázku. Správní orgán pochybil, když výpovědi policistů, na základě nichž odmítl provést výslech spolujezdkyně, automaticky přikládal vyšší věrohodnost, čím měl porušit presumpci nevinny a zásadu rovnosti; v té souvislosti odkázal mj. na nález Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I ÚS 520/16. Stěžovatel zároveň zpochybnil věrohodnost výpovědi policistů, neboť ti měli zájem potvrdit skutečnosti uvedené v úředním záznamu a jejich výpovědi se neshodovaly;

pokračování

současně namítl, že měli použít služební kameru v policejním vozidle či jiné zařízení pro zajištění objektivních důkazů. Na závěr upozornil na analogicky použitelnou judikaturu Nejvyššího správního soudu k prokazování držení mobilního telefonu v ruce při řízení motorového vozidla, podle které musí provedené důkazy po svém vyhodnocení vytvořit dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že byl takový obtížně zachytitelný přestupek spáchán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 - 86).

[7] Stěžovatel zadruhé namítá, že krajský soud nevypořádal jeho odkazy na přílehlavou judikaturu, a napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Z odůvodnění rozsudku není zřejmé, proč se krajský soud s judikaturou neztotožnil a zda se jí vůbec zabýval. V té souvislosti poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2015, sp. zn. IV. ÚS 742/14, podle kterého se soud musí vypořádat s odlišnou rozhodovací praxí jiných soudů v typově stejných sporech.

[8] Stěžovatel zatřetí namítá, že krajský soud ve svém odůvodnění mylně odkazoval na námitky uplatněné v odvolání před správním orgánem, ačkoli jeho odvolání bylo pouze blanketní. Podle stěžovatele se tak krajský soud vyjadřoval ke zcela odlišnému rozhodnutí, což svědčí o jeho nikoli řádném postupu při přípravě rozsudku, a napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost.

[9] Žalovaný ve svém stručném vyjádření odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, své vyjádření k žalobě a ztotožňuje se s argumentací krajského soudu. Navrhuje proto, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou vadu neshledal.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil první kasační námitce, že bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces, neboť mu bylo neprovedením navržených důkazů znemožněno prokázat, že byl ve vozidle připoután bezpečnostním pásem.

[14] Přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem se řadí mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem, byť se obvykle jedná o tzv. obtížně zachytitelné jednání. Jelikož takový přestupek obvykle nebývá obrazově zdokumentován, věrohodné svědectví

policistů zpravidla představuje dostatečný důkaz jeho spáchání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 - 70, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, a ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014 - 25). Vytýkat absenci videodokumentace je tudíž bezpředmětné. Rozporuje-li řidič spáchání takového přestupku, musí být policisté vyslechnuti jako svědci a obviněný, popř. jeho zástupce, musí mít možnost klást jim při výslechu otázky. Úřední záznam k prokázání viny nestačí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009 č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS). Žalovaný podle údajů vedených ve spise těmto požadavkům řádně dostal.

[15] Výpovědi policistů nelze hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, ale pro jejich zpochybnění by musely svědčit konkrétní skutečnosti, např. neshody v podstatných okolnostech věci. Nepodstatný rozdíl ve výpovědích policistů, který se netýká podstaty sporu, však takovou skutečností není (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27). Věrohodnost jejich výpovědí může být narušena i v případě, když při silniční kontrole postupují příliš horlivě, aniž by k tomu měli rozumný důvod (např. bezdůvodná kontrola technického stavu vozidla, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63, či stěžovatelem citovaný rozsudek ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 - 86). V nyní projednávané věci však výpovědi policistů, v nichž se objevila pouze jedna nepodstatná neshoda, ani jejich postup při silniční kontrole, který nevykazoval žádné náznaky šikany, nezavdávají důvod k tomu pochybovat o jejich věrohodnosti.

[16] Výslechu policistů se aktivně zúčastnil i zástupce stěžovatele, a ačkoli se policisté jasně vyjadřovali k bezpečnostním pásům, otázky zástupce se nijak netýkaly barevnosti pásů ani barvy oblečení stěžovatele. Teprve ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí se stěžovatel zmínil, že jeho bezpečnostní pásy byly světlé, a proto navrhuje provést důkaz ohledáním vozidla, a současně navrhnul výslech údajné spolujezdkyně; policisté přitom při výslechu uvedli, že stěžovatel jel v autě sám. Současně zpochybnil věrohodnost policistů pro jejich špatnou paměť a nepodstatnou odchylku ve výpovědích. Ze spisu je navíc patrné, že stěžovatel podepsal oznámení o přestupku a jasně viditelnou kolonku, do které mohl uvést své vysvětlení, ponechal prázdnou.

[17] Nejvyšší správní soud se na základě výše uvedených skutečností ztotožňuje se závěry správních orgánů a krajského soudu, že ohledání vozidla by bylo nepotřebným důkazem, stejně jako výslech údajné spolujezdkyně. Bez ohledu na barevnost bezpečnostních pásů bylo ze shromážděných podkladů zřejmé, že výpověď policistů je věrohodným důkazem, který sám o sobě postačí k usvědčení pachatele přestupku. V obdobné věci může Nejvyšší správní soud odkázat např. na své rozsudky ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012 - 30, a ze dne 24. 6. 2014, č. j. 10 As 108/2014 - 25. Ačkoli soud v některých typově obdobných věcech přisvědčil argumentům obviněných ze spáchání obtížně zachytitelného přestupku, v takových případech se vyskytovaly jiné skutečnosti významně zpochybňující věrohodnost výpovědi policistů či podstatné neshody v jejich výpovědích (např. neshoda na barvě oblečení obviněného, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2020, č. j. 2 As 198/2020 - 24, popř. stěžovatelem citovaný rozsudek ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 - 86).

pokračování

[18] Ke druhé kasační námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud se nedopustil zásadního pochybení, které by mělo vést ke zrušení jeho rozsudku, a námitka je proto nedůvodná. Úkolem krajského soudu není reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, nýbrž vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (např. rozsudky ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19, a ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014 - 78), a to se týká rovněž odkazů na judikaturu. Ve svém obsáhlém odůvodnění krajský soud přezkoumatelným způsobem vysvětluje své úvahy a dochází k závěru, který je souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, jak je demonstrováno výše. Ačkoli by soud jistě mohl přesněji vymezit své úvahy ve vztahu k jednotlivým liniím a zákoutím judikatury, ústavní požadavek na vypořádání rozhodovací praxe v obdobných věcech, pokud se od jejich závěrů soud odchyluje, byl naplněn.

[19] Třetí kasační námitka je zjevně nedůvodná, neboť z obsahu napadeného rozsudku jasně plyne, že krajský soud se vyjadřoval k projednávané věci, a proto se nemůže jednat o vadu nepřezkoumatelnosti. Ze strany krajského soudu se jednalo o zřejmý omyl, který však nic nemění na přesvědčivosti jeho rozsáhlého odůvodnění, a proto námitce nelze vyhovět.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[20] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené závěry zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. věty poslední.

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto řízení o kasační stížnosti úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2021

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu